

Ryszard S. CHORAŚ

Instytut Telekomunikacji i Elektrotechniki
ATR BydgoszczPRZETWARZANIE INFORMACJI GRAFICZNEJ
W SYSTEMIE WIZYJNYM ROBOTA PRZEMYSŁOWEGO

Streszczenie. W referacie przedstawiono proces przetwarzania obrazu w systemie wizyjnym robota przemysłowego. Rozważano dyskretny (cyfrowy) obraz opisany jaskrawościami w poszczególnych punktach rastru, uzyskany przez dyskretyzację i kwantowanie. Omówiono szczególnie proces przetwarzania wstępnego obrazu, polegający na wydzielaniu linii konturowych obiektów obrazu. Omówiono metody obliczania podstawowych parametrów obiektów, takich jak: rozmiar obiektu, stosunek rozmiaru obiektu do długości linii konturowych i innych. Obliczono współrzędne środka obiektu, odległość pomiędzy środkiem obiektu i konturem dla każdej współrzędnej biegunowej $\theta = \theta_1$. W referacie omawiane są szczegółowo kolejne etapy przetwarzania obrazu i obliczania jego podstawowych parametrów.

1. WSTĘP

Rozważać będziemy dyskretny (cyfrowy) obraz opisany jaskrawościami w poszczególnych punktach rastru, uzyskany przez dyskretyzację i kwantowanie, tj. przyjęcie dyskretnych wartości jaskrawości w punktach dyskretyzacji Δx i Δy .

Maszynowe przetwarzanie obrazów graficznych ciągłych możliwe jest po uprzednim odwzorowaniu ich na płaszczyźnie dyskretnej. W wyniku takiego odwzorowania klasa obrazów ciągłych A_1' przejdzie do klasy A_1 odpowiednich obrazów dyskretnych. Tę też klasę będziemy zajmować się w dalszych rozważaniach. Z odwzorowaniem $A_1' \rightarrow A_1$ wiążą się pewne istotne możliwości co do reprezentacji klasy A_1 na płaszczyźnie dyskretnej. Odwzorowując dowolny ograniczony obraz ciągły na płaszczyźnie dyskretnej otrzymamy obraz dyskretny złożony ze skończonej liczby punktów, na których określimy pewne wartościowanie. Możemy zatem każdy skończony obraz dyskretny α o wymiarach $m \times n$ traktować jako punkt w N' wymiarowej przestrzeni Ω , gdzie $N' \geq m \times n$. Omawiana przez nas klasa A_1 jest zatem pewnym podzbiorem przestrzeni Ω . Obrazy należące do A_1 mogą być reprezentowane jako $m \times n$ wymiarowe wektory.

Cyfrowy obraz uzyskany został przy wykorzystaniu systemu cyfrowego przetwarzania obrazów graficznych CPO-2, pracującego w Instytucie Biocybernetyki i Inżynierii Biomedycznej PAN w Warszawie.

2. PODSTAWOWE DEFINICJE DOTYCZĄCE OBRAZÓW DYSKRETNYCH

Poniżej wprowadzimy szereg pojęć i definicji uściślających własności obrazów należących do rozważanej klasy A_1 oraz reprezentacji tych obrazów na płaszczyźnie dyskretnej.

1. Obszar D obrazu (raster idealny) jest produktem kartezjańskim zbiorów:

$$D = M \times N$$

gdzie $M = \{1, 2, \dots, m\}$ oraz $N = \{1, 2, \dots, n\}$ są podzbiórami liczb naturalnych.

2. $K(i, j)$ oznacza punkt K o współrzędnych (i, j) . $K \in D$ jest ekwiwalentne do $(i, j) \in D$. Funkcja K przyporządkowuje elementom zbioru D wartości współrzędnych w układzie kartezjańskim Oxy

$$K : M \times N \rightarrow R \times R$$

gdzie:

R - zbiór liczb rzeczywistych.

3. Dyskretyzacja obrazu

Na zbiorze D określona jest funkcja f przyporządkowująca każdemu elementowi rastu stopień jasności obszaru rozłożonego wokół elementu o współrzędnych $K(i, j)$

$$f : D \rightarrow R$$

gdzie:

R - wyróżniona pólka liczb rzeczywistych.

Funkcja $f(i, j)$ może być interpretowana fizycznie jako wartość sygnału odpowiadającego elementowi o współrzędnych (i, j) . Zbiór liniowo uporządkowanych wartości funkcji

$$\left\{ \begin{array}{cccccccc} f(1,1) & f(1,2) & \dots & f(1,j) & \dots & f(1,n), \\ f(2,1) & f(2,2) & \dots & f(2,j) & \dots & f(2,n), \\ \vdots & & & & & \\ f(i,1) & f(i,2) & \dots & f(i,j) & \dots & f(i,n), \\ \vdots & & & & & \\ f(m,1) & f(m,2) & \dots & f(m,j) & \dots & f(m,n) \end{array} \right\}$$

oznaczamy przez F . Tworzenie zbioru wartości F jest nazywane dyskretyzacją. Badany obraz jest aproksymowany do zbioru $m \times n$ elementów.

4. Kwantowanie obrazu

Dla zbioru F ustalamy zbiór wartości progowych:

$A = \{r(1), r(2), \dots, r(t), \dots, r(T)\}$, spełniających relację:

$$\forall (i < j)(r(i) < r(j))$$

Tworzymy produkt kartezjański zbiorów

$$P = F \times A$$

otrzymując zbiór wartości:

$$P = \{p(1,1), \dots, p(i,j), \dots, p(m,n)\}$$

o wartościach elementów wyrażonych w następujący sposób:

$$p(i,j) = \begin{cases} E_n \frac{r(t) + r(t+1)}{2} & \text{jeżeli } r(t) < f(i,j) < r(t+1) \\ r(T) & \text{jeżeli } f(i,j) \geq r(T) \\ r(1) & \text{jeżeli } f(i,j) \leq r(1) \\ r(t) & \text{jeżeli } f(i,j) = r(t) \end{cases}$$

Proces otrzymywania zbioru wartości P nazywamy kwantowaniem obrazu.

5. Cyfrowy obraz jest $m \times n$ wymiarową macierzą liniowo uporządkowanych wartości funkcji P . Macierz tę będziemy nazywać macierzą obrazu.

6. Element obrazu cyfrowego jest elementem macierzy obrazu. Określamy go jako:

$$p = \left\{ p(i,j) \mid 1 \leq i \leq m, 1 \leq j \leq n, i, j \text{ całkowite} \right\} = [p(i,j)]$$

7. Odległość d_0 pary elementów w zbiorze D definiujemy następująco

$$d_0((i,j), (h,k)) \triangleq \left[(i-h)^2 + (j-k)^2 \right]^{1/2}$$

8. Niech $p(i,j) \in P$ i $q \in R$. Zbiór $V(p,q) = \left\{ p(h,k) \mid p(h,k) \in P \text{ i } d_0((i,j), (h,k)) \leq q; q \geq 1 \text{ i } (i,j), (h,k) \in D \right\}$ jest zbiorem sąsiednich punktów otaczających punkt (i,j) .

9. Punkt krawędzi - jest punktem granicznym lub leży między dwoma sąsiednimi obszarami obrazu (pod względem jasności), których różnica jasności przekracza pewną wartość progową s .

10. Wykrywania krawędzi - proces przyporządkowania każdemu punktowi P z macierzy obrazu pewnego prawdopodobieństwa, że P jest elementem krawędzi.

11. r -obszar - jest pewną prostą określoną w D .

12. p -suma - jest zbiorem wartości, z których każda jest sumą poziomów jaskrawości elementów leżących wzdłuż jednego r -obszaru, przy czym dany punkt obrazu występuje tylko jeden raz w określonym r -obszarze. p -suma jest zbiorem pustym tylko w przypadku, kiedy wartości jaskrawości wszystkich elementów obrazu są równe zero.

13. Każda wartość w p -sumie jest sumą jaskrawości elementów jednego r -obszaru.

14. p -zbiór jest zespołem jednej lub więcej p -sum

$$P = \{(R_{ts} \mid 1 \leq t \leq n_s \mid 1 \leq s \leq \bar{p})\}$$

gdzie R_{ts} jest sumą jaskrawości elementów r -obszaru, odpowiadającą t -mu r -obszarowi w s -tej p -sumie lub

$$R_{ts} = \sum_{1, j \in r\text{-obszaru}(t,s)} p(i,j)$$

gdzie n_s jest liczbą r -obszarów w s -tej p -sumie i $\bar{p}$ jest ogólną liczbą p -sum w p -zbiörze.

15. Dwa obrazy $[p(i,j)]$ i $[\hat{p}(i,j)]$ są nazywane podobnymi z dokładnością do p -zbiöru, jeśli i tylko jeśli $P_p = P_{\hat{p}}$.

Pojęciami przedstawionymi w tym paragrafie posługiwać się będziemy w dalszych częściach pracy.

3. PRZETWARZANIE WSTĘPNE OBRAZU - WYDZIELANIE LINII KONTUROWYCH

Przejście od obrazu wejściowego do obrazu konturowego usprawiedliwiają względy psychologiczne. Uwaga człowieka - odbiorcy koncentruje się głównie na granicach pomiędzy niejednorodnymi (pod względem jaskrawości) obszarami obrazu. Jeżeli wartość $|p(i,j) - p(i,j+1)|$ jest duża, to otrzymujemy pionową linię konturową, czyli skok jaskrawości pomiędzy punktami obrazu. Operacja tego typu jest odpowiednikiem różniczkowania obrazu wzdłuż prostych ortogonalnych do konturu. Wydzielenie linii konturowych w obrazie można zrealizować stosując operację laplasjanu, gradientu lub nieliniowego wzmocnienia obrazu pod względem jaskrawości. Za punkt konturowy przyjmujemy punkt otrzymanego w wyniku wymienionych operacji obrazu, o ile tylko wartość jego jaskrawości jest większa lub równa wartości progowej proporcjonalnej do średniego poziomu jaskrawości.

Do wydzielenia linii konturowych stosujemy procedurę iteracyjną. Obraz o T poziomach jaskrawości k przedstawiony jest w postaci $m \times n$ wymiarowej macierzy $p(i,j)$, gdzie $(i,j) \in D$.

Pierwsza iteracyjna procedura wydzielenia linii konturowej jest określona przez:

$$G(i,j) = |p(i,j) - p(i+1,j+1)| + |p(i,j+1) - p(i+1,j)|$$

gdzie:

$p(i,j)$ - wartość jaskrawości elementu obrazu o współrzędnych (i,j) .

Druga i kolejne iteracje obliczamy w taki sam sposób jak w [1], przy czym zamiast $p(i,j)$ podstawiamy $G(i,j)$. K -ta iteracja jest następująca:

$$G^k(i,j) = |G^{k-1}(i,j) - G^{k-1}(i+1,j+1)| + |G^{k-1}(i,j+1) - G^{k-1}(i+1,j)|$$

Każda iteracja prowadzi do redukcji redundancji informacji z obrazu, tzn. prowadzi do otrzymania tylko tych punktów obrazu, które są punktami granicznymi pomiędzy obszarami o różnych jaskrawościach (obraz konturowy). Liczba iteracji określona jest doświadczalnie.

Obraz $G(i,j)$, otrzymywany po zakończeniu pewnej liczby iteracyjnych procedur, jest obrazem o kilku poziomach jaskrawości, tzn. $G(i,j)$ jest interpretowane jako jaskrawość elementu obrazu o współrzędnych (i,j) .

Zbiór liniowy uporządkowanych wartości funkcji:

$$\begin{array}{cccc} G(1,1) & \dots & G(1,j) & \dots & G(1,n) \\ G(2,1) & \dots & G(2,j) & \dots & G(2,n) \\ \vdots & & & & \\ G(m,1) & \dots & G(m,j) & \dots & G(m,n) \end{array}$$

oznaczamy przez G .

Dla zbioru G ustalamy wektor wartości progowych

$$v = \{\theta, \theta_1, \dots, \theta_1\}$$

i przeprowadzamy proces kwantowania obrazu gradientu, tj. obliczamy wartości elementów iloczynu kartezjańskiego

$$GF = G \times v \rightarrow \{10, 0\}$$

Skwantowany obraz gradientu reprezentowany jest przez zbiór:

$$GF = \left\{ GF(1,1), GF(1,2), \dots, GF(1,j), \dots, GF(m,n) \right\}$$

$$GF(1,j) = \begin{cases} 10 & \text{jeżeli } G(1,j) \leq \theta_1 \\ 0 & \text{jeżeli } G(1,j) > \theta_1 \end{cases}$$

θ jest parametrem liczbowym przyjmowanym na początku procesu obliczania gradientu, natomiast θ_1 jest parametrem przyjmowanym oddzielnie dla każdego wiersza obrazu $G(1,j)$ i równym średniej wartości jaskrawości w danym wierszu.

Obraz $GF(1,j)$ zawiera oprócz linii konturowych również pojedyncze punkty lub grupy punktów nie tworzących żadnego konturu. Wprowadzamy operator realizujący filtrację obrazu $GD(1,j)$ zgodnie z:

$$C(i,j) = \begin{cases} 10 & \text{jeżeli liczba 1 elementów } (i,j) \text{ obrazu} \\ & GF(1,j) \text{ takich, że } (i,j) \in V(p,q) \\ & \text{i } GF(1,j) = 10 \text{ jest większa od } \theta_2 \\ 0 & \text{w pozostałym przypadku} \end{cases}$$

gdzie θ_2 jest dowolnym parametrem

$$C = GF(1,j) \times \theta_2 - \{10, 0\}$$

Operator ten nadaje wartości zerowe punktom i grupom punktów nie związanych z innymi elementami $GF(1,j)$ lub połączonych z innymi punktami $GF(1,j)$, lecz warunek dotyczący liczby punktów otaczających punkt rozpatrywany jest nie spełniony.

Obraz uzyskany po operacji gradientu i filtracji, tj. obraz $C(1,j)$ jest obrazem, w którym wszystkie punkty obrazu są punktami linii konturowych. Jeżeli $C(1,j)$ jest obrazem konturowym, natomiast $p(1,j)$ obrazem wejściowym, to należy zauważyć, że $C(1,j)$ odpowiada nie tylko obrazowi $p(1,j)$ ale całej rodzinie obrazów pozostających w pewnej klasie tolerancji z $p(1,j)$. Niech

$$A = \left\{ C(1,j) = 10; (i,j) \in D \right\} \text{ i } \bar{A} = \left\{ C(1,j) = 0; (i,j) \in D \right\}.$$

Wszystkie punkty obrazu przyjmują wartości jaskrawości 10 lub 0. Zbiór $C(1,j)$, który jest związkłem zbiorów A i $\bar{A}$, jest dwuwartościowym obrazem. Zdefiniujemy linię konturową w tym obrazie. Linia konturowa jest określona jako:

$$LK = \left\{ C(1,j); C(1,j) \in A, d(C(1,j), A) = 1 \right\}$$

gdzie $d(\dots)$ jest określone przez:

$$d(C(i,j), C(h,k)) = |i-h| + |j-k|$$

Obraz konturowy będziemy aproksymowali za pomocą krzywych drugiego rzędu. Lewą stronę równania

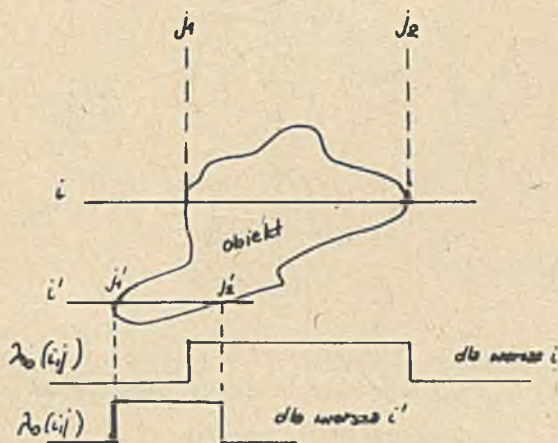
$$A_i^2 + B_{ij} + C_j^2 + D_i + E_j + 1 = 0$$

oznaczymy przez Z ; (i,j) są współrzędnymi punktów obrazu $C(i,j)$. Jeżeli wartość Z jest mniejsza lub równa od ustalonego parametru T , wtedy przyjmujemy, że punkt o współrzędnych (i,j) jest aproksymowany krzywą o obliczonych parametrach.

4. PODSTAWOWE PARAMETRY OBIEKTÓW

Podstawowymi parametrami obiektów obliczanymi dla celów rozpoznawania i identyfikacji obiektów są: rozmiar obiektu, stosunek rozmiaru obiektu do długości linii konturowej, szerokość obiektu, współrzędne środka obiektu, odległość pomiędzy środkiem obiektu i linią konturową, obliczana dla kątów $\Theta = \Theta_1$, kąt Θ_M - wskazujący o ile stopni obrócony jest obiekt wejściowy w stosunku do modelu M_1 . Definicje tych parametrów są następujące:

1. Rozmiar obiektu jest definiowany jako ogólna liczba punktów obiektu, tj. obszaru ograniczonego liniami konturowymi. Obraz analizowany jest linia za linią oraz dla każdego wiersza i ($1 \leq i \leq m$) zapamiętywane są dwie wartości współrzędnych j_1 i j_2 , dla których odpowiednio binarna funkcja $\lambda_0(i,j)$ przyjmuje wartość 1 oraz na powrót wartość 0 (rys. 1).

Rys. 1. Definicja binarnej funkcji $\lambda(i,j)$

Rozmiar obiektu jest określany jako:

$$S_0 = \sum_{i=1}^m \sum_{j=1}^n (j_2 - j_1)_0$$

2. Szerokość obiektu określamy jako maksymalną wartość różnicy $j_2 - j_1$, t.j.:

$$w_0 = \max(j_2 - j_1)_0$$

3. Stosunek rozmiaru obiektu do długości linii konturowej określony jako:

$$K = \frac{S_0}{L},$$

gdzie:

S_0 - rozmiar obiektu,

L - sumaryczna długość linii konturowej obiektu, określana w procesie aproksymacji linii konturowej krzywymi drugiego stopnia. O ile kontur jest aproksymowany kilkoma krzywymi, to L jest sumą długości poszczególnych krzywych.

4. Współrzędne środka obiektu definiujemy jako:

$$i_0 = \frac{\sum_{i=1}^m i \lambda_0(i)}{\sum_{i=1}^m \lambda_0(i)}$$

$$j_0 = \frac{\sum_{j=1}^n j \lambda_0(j)}{\sum_{j=1}^n \lambda_0(j)}$$

gdzie:

$$\lambda_0(i) = \begin{cases} 1 & \text{dla el. } i\text{-tego wiersza należących do obiektu} \\ 0 & \text{w przypadku przeciwnym} \end{cases}$$

$$\lambda_o(j) = \begin{cases} 1 & \text{dla el. } j\text{-tej kolumny należących do obiektu} \\ 0 & \text{w przypadku przeciwnym.} \end{cases}$$

5. Odległość pomiędzy środkiem obiektu a punktami linii konturowej dla kątów $\theta = \theta_1$ określamy jako $d_o(\theta)$, przy czym podstawiamy za (i,j) współrzędne (i_o, j_o) , natomiast (h,k) są współrzędnymi przecięcia prostej wyprowadzonej ze środka obiektu pod kątem θ z linią konturową obiektu (rys. 2.).

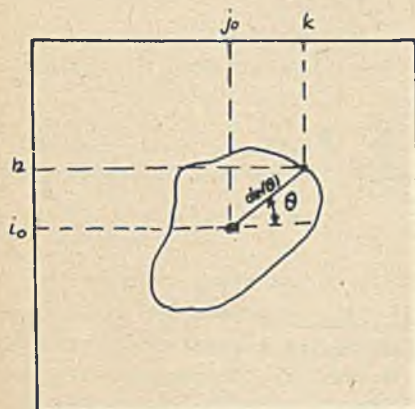
Obliczając wartość $d_o(\theta)$ dla różnych kątów θ otrzymujemy tabelę funkcji, na podstawie której można narysować wykres $d_o(\theta) = f(\theta)$. Identyczna tabela funkcji jest w każdym opisie modelu obiektu. Jeżeli obiekt wejściowy jest identyczny jak model, ale inaczej położony (obrócony w stosunku do modelu o pewien kąt), to wykresy funkcji $d_o(\theta) = f(\theta)$ obiektu i $d_{ei}(\theta) = f(\theta)$ modelu są podobne ale przesunięte.

Określimy odległość $D(\theta_s)$ dwóch tablic dla kątów $\theta_s = 3,6 \dots 360^\circ$ jak następuje:

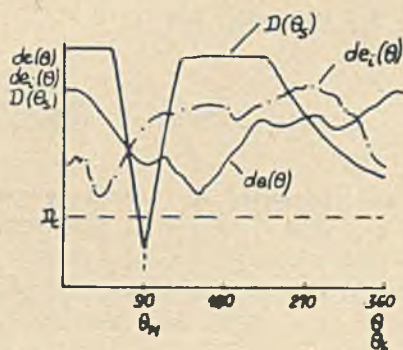
$$D(\theta_s) = \sum_{k=1}^{120} |d_{ei}(3k) - d_o(3k + \theta_s)|$$

Wtedy $d_{ei}(\theta)$ i $d_o(\theta)$ są podobne, jeżeli minimum $D(\theta_s)$ jest mniejsze niż pewna stała D_c .

Na rys. 3 przedstawione są zależności $d_{ei}(\theta)$, $d_o(\theta)$ oraz $D(\theta_s)$ dla pewnego obiektu. Minimum funkcji $D(\theta)$ występuje przy kącie θ_M , określającym kąt obrotu wejściowego obiektu względem modelu.

Rys. 2. Definicja odległości pomiędzy środkiem obiektu a punktami linii konturowej

Rys. 3. Zależności $d_{ei}(\theta)$, $d_o(\theta)$ i $D(\theta_s)$ dla obiektu

6. Parametr d określamy przez następujący algorytm:

i) określamy dwa tzw. p -zbiory $\mathcal{P}_p$ i $\mathcal{P}_{\hat{p}}$, będące odpowiednio p -zbiorem obrazu wejściowego p i modelu $\hat{p}$.

ii) p -zbiory są zespołem p -sum obliczanych dla wierszy i kolumn obrazu G

$$\mathcal{P}_p = \left\{ (R_{i,h})_p^R (R_{j,v})_p \right\}$$

$$\mathcal{P}_{\hat{p}} = \left\{ (R_{i,h})_{\hat{p}}^R (R_{j,v})_{\hat{p}} \right\}$$

iv) tworzymy obrazy określone jak następuje:

a) jeżeli $R_{i,h} = 0$ lub $R_{j,v} = 0$ albo $R_{i,h} = R_{j,v} = 0$ wtedy $p^*(i,j) = 0$

b) jeżeli $R_{i,h} = (2^Y - 1)n$ to $p^*(i,j) = (2^Y - 1)np$ lub

jeżeli $R_{j,v} = (2^Y - 1)m$ to $p^*(i,j) = (2^Y - 1)mp$,

gdzie p jest liczbą p -sum w p -zbiorniku,

c) w pozostałych przypadkach:

$$p^*(i,j) = (R_{i,h})_p^R + (R_{j,v})_p^R,$$

gdzie: $i = 1, 2, \dots, m$; $j = 1, 2, \dots, n$; $(2^Y - 1)$ - liczba poziomów jasności,

vi) obliczamy różnicę między obrazami $p^*(i,j)$ i $\hat{p}^*(i,j)$

$$d^*(i,j) = |p^*(i,j) - \hat{p}^*(i,j)|$$

vv) obliczamy sumę

$$d_p(\mathcal{P}_p, \mathcal{P}_{\hat{p}}) = \sum_{i=1}^m \sum_{j=1}^n d^*(i,j)$$

iiv) parametr d określamy jako:

$$d = \frac{d_p(\mathcal{P}_p, \mathcal{P}_{\hat{p}})}{m n (2^Y - 1) p(\max(m, n))}$$

Obraz (obiekt), dla którego d wynosi $0 \leq d \leq 0,4$, odpowiada modelowi M_1^1 .

5. ZAKOŃCZENIE

Przedstawiony w referacie proces przetwarzania obrazu nie jest jedyny, gdyż istnieją różne algorytmy wydzielenia linii konturowych bardziej lub mniej skomplikowane. Prezentowany algorytm ma tę zaletę, że jest procedurą iteracyjną i w zależności od stopnia skomplikowania wejściowego obrazu (obiektu) ilość iteracji może być zmieniana. Proponowane parametry w dostatecznym stopniu umożliwiają rozpoznanie obiektu i jego identyfikację z modelem. Liczba ich może być w prosty sposób zwiększona, np. o współczynniki równania drugiego stopnia, aproksymującego linie konturowe obiektów lub też o inne parametry opisujące właściwości geometryczne obiektu. Zbyt duża liczba parametrów wpływa na czas rozpoznawania i identyfikacji w systemie wizyjnym robota.

LITERATURA

- [1] CHORAS R.: Redukcja redundancji informacji graficznej (obrazu) metodą kodowania składowych częstotliwościowych w zastosowaniu do transmisji informacji graficznych, Preprinty nr 66 ICT Pol. Wrocławskiej, Wrocław 1979.
- [2] CHANG S.K., WANG Y.R.: Three-dimensional object reconstruction from orthogonal/projections, Pattern Recognition, dec. 1975.
- [3] YACHIDA M., TSUJI S.: A versatile machine vision system for complex industrial parts, IEEE Trans. on Computers, vol. C-26, ss. 882-894 sept. 1977.

Recenzent: Doc. dr hab. inż. Jerzy KLANKA

Wpłynęło do Redakcji 15.05.1982 r.

ОБРАБОТКА ОБРАЗА В СИСТЕМЕ ЗРИТЕЛЬНОГО ВОСПРИЯТИЯ ПРОМЫШЛЕННОГО РОБОТА

Р е з ю м е

В статье представлено проблему обработки образа в системе зрительного восприятия промышленного робота. Рассматривается цифровой образ заданный на целочисленной решетке и принимающий конечное число значений. Описано способ выделения контурного изображения объектов. Приведены методы вычисления основных параметров объектов. Рассчитываются координаты центра объекта, расстояние между центром объекта и контуром линий для полярной координаты.

GRAPHICAL INFORMATION PROCESSING IN A MACHINE VISION SYSTEM

S u m m a r y

This paper describes digital image processing operations in a versatile machine vision system. The paper describes a method for recognizing objects by transforming a digitized gray scale into a line drawing. Consecutive stages of image processing are presented in a detailed manner.